

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดจากการจัดกิจกรรม
โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย
THE DEVELOPMENT LISTENING AND SPEAKING SKILLS FROM
ORGANIZING ACTIVITIES USING RIDDLES AND GUESSES DIALECT
TRANG COMPILE STORIES OF EARLY CHILDHOOD

¹ศิรวรรณ สร้อยสนธิ์, ²ชุตินา ทศโร และ ³เก็ตถวา บุญπραการ
¹Sirawan Soyson, ²Chutima Thutsaro ³Kettawa Boomprakarn

มหาวิทยาลัยหาดใหญ่, ประเทศไทย
Hatyai University, Thailand.

¹sirawan.soy010@hu.ac.th

Received: October 25,2024; **Revised :**November 15, 2024; **Accepted :**December 28,2024

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่อง และ 2) เปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนปิยะบุตรศึกษากร จำนวน 5 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนปิยะบุตรศึกษากร 1 ห้องเรียน จำนวน 18 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่องแผนการจัดกิจกรรม แบบประเมินความรู้ ตอบคำถามประกอบภาพและแบบวัดทักษะการพูด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ประกอบด้วย ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบน

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

² อาจารย์ ดร. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหาดใหญ่

มาตรฐาน และค่า t – test ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เมื่อเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรม การเรียนรู้ โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่อง มีทักษะการฟังหลังจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 2) นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เมื่อเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่อง มีทักษะการพูดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

คำสำคัญ : ทักษะการฟังและการพูด, ปริศนาคำทาย, ภาษาถิ่นตรัง

Abstract

The objectives of this research are as follows: 1) To compare the listening skills of second year kindergarten students before and after organizing learning activities by using riddles and guessing words in story telling through the Trang dialect; and 2) To compare the speaking skills of second year kindergarten students after organizing activities by using riddles and guessing words in story telling through the Trang dialect with the criterion of 75. The population used in the research includes the students in 5 classrooms of second year kindergarten of Piyabutsuksakorn School. The sample group in the research is 18 students of second year kindergarten students of Piyabutsuksakorn School selected through cluster random sampling. The tools used in the research include: story telling in Trang dialect with riddles and guessing words; activity plan; knowledge assessment form through answering questions with pictures; and speaking skill assessment form. Statistics used in data analysis include mean, standard deviation and t – test. The results of this research are as follows. 1) After organizing learning activities by using riddles and guessing words in Trang dialect storytelling, the second year kindergarten students have higher listening skills than before organizing the activities with significant statistics at .01 level; and 2) After organizing learning activities by using riddles and guessing words in Trang dialect storytelling, the second year kindergarten students have listening skills higher than the criterion of 75 per cents with significant statistics at .01 level.

Keywords: Listening and Speaking skills, Riddles and Guessing Words, Trang Dialect

บทนำ

มนุษย์ใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ถ่ายทอดแลกเปลี่ยนความคิดเห็นความรู้สึก ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ซึ่งสามารถแสดงออกด้วยการใช้เสียงคำพูดท่าทางแล้วสื่อออกมาให้มีความหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ฉะนั้นการเรียนรู้ภาษาเริ่มมาจากการฟังและการพูดก่อนการอ่านและการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับบันลือ พลกษะวัน (2557: 1) ที่กล่าวว่า ภาษายังเป็นเครื่องมืออีกอย่างหนึ่งที่ชี้พัฒนาการทางสติปัญญาของบุคคล เป็นสิ่งที่จำเป็นต่อการสื่อสารระหว่างบุคคล การอยู่ร่วมกันของมนุษย์ไม่ว่าชาติใด สังคมใด ย่อมต้องมีภาษาเป็นเครื่องมือช่วยในการติดต่อสื่อความหมายซึ่งกันและกัน บุคคลที่สามารถใช้ทักษะภาษาได้ดีกว่าย่อมดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและราบรื่น

ภาษาจึงเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูด ซึ่งเป็นพื้นฐานของการอ่านและการเขียน ดังนั้นการพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กปฐมวัยเพราะเด็กในวัย 2-7 ปี เป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว ซึ่งสอดคล้องกับกุลยา ตันติผลาชีวะ (2559: 136) ที่กล่าวว่า เด็กเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนาการ เริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ยิน ได้ฟัง การพูดคุย สนทนาทำให้พัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงาม เด็กเริ่มเรียนจากภาษาง่ายๆ เรียนรู้การใช้คำศัพท์ด้วยการใช้ประโยค ครูสอนภาษาคนแรกของเด็กคือพ่อแม่ เสียงแรกที่เด็กได้ยินได้ฟังคือเสียงจากพ่อแม่การโต้ตอบของพ่อแม่ทำให้เด็กเรียนรู้ภาษา การพูดและสนทนากับเด็กคือการสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย ซึ่งสอดคล้องกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2558: 9-12) ที่กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งจำเป็น ผู้เกี่ยวข้องควรจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้ภาษาเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณา นอกจากนั้นสิ่งที่ควรคำนึงถึงในการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กปฐมวัย เพื่อให้เกิดขึ้นอย่างเต็มศักยภาพของเด็ก เพราะสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นให้เกิดการเรียนรู้อย่างดียิ่งสำหรับเด็ก ดังนั้นการฟัง การพูดจึงเป็นทักษะของพัฒนาการทางภาษาในเด็กปฐมวัย ซึ่งสอดคล้องกับสิริมา ภิญโญนนตพงษ์ (2558: 110) ที่กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุ ธรรมชาติ และความต้องการของเด็ก ซึ่งมีความแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงความสำคัญและจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษาให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัย ซึ่งต้องอาศัยทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ซึ่งกล่าวว่า เด็กปฐมวัยอายุ 2-7 ปี จัดอยู่ในขั้นพัฒนาทางขั้นคิดก่อนปฏิบัติการ เด็กเรียนรู้จากการกระทำโดยอาศัยสื่อ วัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เพราะเด็กในวัยนี้ยังไม่พัฒนาถึงขั้นที่จะเข้าใจเรื่องที่เป็นามธรรมได้ต้องอาศัยสื่อที่เป็นรูปธรรม

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องเป็นไปในลักษณะของการบูรณาการ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรง เกิดการเรียนรู้ ได้พัฒนาทุกด้าน ทั้งด้านการฟังและการพูดการเรียนรู้ที่

เหมาะสมให้ผู้เรียนได้เรียน และปฏิบัติให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนด ด้วยการให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ ได้ประพฤติดิปฏิบัติลงมือกระทำจริง จัดกิจกรรมต่างๆ ให้ผู้เรียนมีโอกาสรับรู้โดยผ่านการรับรู้หลายๆ ทางอาทิการฟัง การพูด การถาม การสัมผัส และการทดลอง กิจกรรมต้องท้าทาย ชวนคิด มีความยากง่ายสลับซับซ้อน พอเหมาะกับวัย และความสามารถของผู้เรียน (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2559: 196) จากงานวิจัยของเบญจจะ คำมะสอน (2557: 50–54) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบ และการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่อง ผลการทดลองพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์พูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบมีความสามารถด้านการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่อง ซึ่งสอดคล้องกับนงเยาว์ คลิ๊กคล้าย (2563: 53–57) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบและการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติ ผลการทดลองพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ มีความสามารถด้านการฟังและการพูดแตกต่างจากเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามปกติแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ของเด็กเป็นประโยชน์ในการพัฒนาขั้นประสบการณ์ของวัยเด็กเป็นอย่างยิ่ง ทั้งการพูดและการฟัง เด็กสามารถเก็บเกี่ยวเรื่องที่ฟังได้ตามวัยและฝึกฝนให้เด็กเป็นผู้ฟังที่ดี การเปิดโอกาสให้เด็กได้จินตนาการจากการใช้เพลงเป็นสื่อ เป็นการกระตุ้นให้เด็กรู้จักฟังและคิด เกิดความเป็นตัวของตัวเอง การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบเป็นการส่งเสริมการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ซึ่งกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาในด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยนั้นมีหลากหลายกิจกรรม เช่น การเล่านิทาน การเล่นเกมบทบาทสมมติการสนทนา การอภิปรายการร้องเพลง การพูดคำคล้องจอง รวมทั้งการใช้ปริศนาคำทาย ซึ่งกิจกรรมต่างๆ เหล่านี้เป็นโอกาสให้เด็กได้ฟังพูดโต้ตอบแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระจะยิ่งช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางภาษาที่ดีขึ้น

ปริศนาคำทายเป็นกิจกรรมที่สามารถช่วยพัฒนาการด้านทักษะด้านภาษาไทยให้แก่เด็กได้อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่มีคุณค่ามากเพราะเป็นการเล่นที่ช่วยให้ผู้เล่นรู้จักคิด รู้จักหาคำตอบ อีกทั้งเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้บุคคลเป็นคนมีเหตุผล เป็นคนช่างสังเกต กล้าเสี่ยง กล้าเดา และกล้าที่จะคิด มีความละเอียดถี่ถ้วน รู้จักหารูปแบบและการใช้ภาษาในการตั้งคำถาม ซึ่งสอดคล้องกับผาสุก มุทธเมธา (2562: 27) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ปริศนาคำทายทำให้คำและศัพท์ขยายตัว นอกจากนั้นยังฝึกให้เด็กรู้จักการผูกประโยค สำนวน วลีขึ้นใช้ในภาษาไทย เป็นการสื่อความหมายให้เกิดภาพพจน์และความรู้สึกหรืออารมณ์ซึ่งเป็นพื้นฐานในการฟัง พูด อ่าน และเขียน ซึ่งทักษะดังกล่าวต้องฝึก

เสมอๆจึงจะทำให้ผู้ฝึกประสบความสำเร็จและใช้ภาษาได้อย่างมีคุณภาพ ภาทิพ ศรีสุทธิ์ (2559: 72) ได้ให้ความหมายของปริศนาคำทายว่าปริศนาคำทายหมายถึงปัญหาหรือคำถามซึ่งผู้ถามอาจจะถามตรงๆ หรือถามทางอ้อมก็ตาม คำถามอาจจะใช้ถ้อยคำธรรมดาเป็นภาษาร้อยแก้ว หรือจะมีสัมผัสแบบภาษาร้อยกรองก็ได้ ภาษาที่ใช้นั้นเป็นภาษาสั้นๆ ง่ายๆ กระชับความ แต่ยากแก่การตีความในตัวปริศนาอยู่บ้าง ส่วนคำไข (คำตอบ) มักจะเป็นสิ่งที่พบเห็นในชีวิตประจำวันในสมัยนั้นๆ และในบางคำถามมักจะมีเค้าหรือแนวทางสำหรับคำตอบ ซึ่งผู้ตอบจะต้องใช้ความสังเกต ความคิด และไหวพริบในการคิดหาคำตอบจากสภาพปัจจุบันเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาที่ไม่เหมาะสม ได้รับการพัฒนาภาษาที่ไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะทักษะด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยได้มองข้ามไป เด็กจึงไม่ได้รับการส่งเสริมพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดที่เหมาะสมกับวัยของเด็กปฐมวัย การใช้กิจกรรมปริศนาคำทายจะช่วยส่งเสริมทักษะที่ดีทั้งด้านการฟัง การพูด เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางภาษา โดยเฉพาะเพราะเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้สนทนา ซักถามและให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระเป็นการฝึกให้เด็กรู้จักฟังก่อน แล้วจึงคิดค้นหาคำตอบโดยการแสดงออกมาเป็นรูปแบบการพูดเป็นประโยคหรือเล่าเรื่อง ดังนั้นผู้วิจัยเชื่อว่าวิธีดังกล่าวจะส่งผลต่อทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย และยังฝึกการเข้าใจความหมายของคำ การฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างของเสียง การฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเข้าใจและปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง อีกทั้งยังส่งเสริมให้เป็นผู้ฟังที่ดีและผู้พูดที่ดี รู้จักมารยาทในการฟังการพูดและเป็นผู้ฟังที่มีประสิทธิภาพ หากมีทักษะที่ดีในการฟัง การพูดจะเป็นผลดีกับทักษะด้านอื่นๆ ตามมาอีกด้วยซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งนภาวุฒิ (2561:47) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ปริศนาคำทายแบบโปรแกรมเส้นตรง และการใช้ปริศนาคำทายแบบทั่วไปที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ปริศนาคำทายแบบโปรแกรมเส้นตรง และการใช้ปริศนาคำทายทั่วไปที่มีความสามารถทางภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสุทธาทิพ มีขุนิก (2533: 77) ได้วิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถการเข้าใจคำนามของเด็กปฐมวัยโดยใช้ปริศนาคำทายและเพลง ผลการวิจัยพบว่าการเข้าใจคำนามของนักเรียน กลุ่มที่เรียนโดยการใช้ปริศนาคำทายมีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเป็น 11.56 หลังการทดลองเป็น 17.04 ส่วนนักเรียนที่เรียนโดยใช้เพลงมีค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองเป็น 11.40 หลังการทดลองเป็น 16.25 แสดงให้เห็นว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้ปริศนาคำทายและเรียนโดยใช้เพลงมีพัฒนาการด้านการเข้าใจคำนามสูงขึ้น ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การใช้ปริศนาคำทายในเด็กปฐมวัย จะพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้ดีขึ้น ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้ปริศนาคำทายสามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดให้แก่เด็กปฐมวัยได้

ปัญหาที่ผู้วิจัยพบจากการสอนชั้นอนุบาลปีที่ 2 นั้นพบว่า เด็กยังให้ความสนใจในกิจกรรมปริศนาคำทายชุดเดิมน้อยและมีสมาธิในการฟังและสนใจเรื่องที่ครูสอนไม่มากพอ เมื่อเด็กไม่สามารถจับใจความเรื่องที่ครูสอนได้ทำให้เด็กนักเรียนไม่สามารถตอบคำถามหรือเล่าเรื่องราวจากเรื่องที่ครูสอนได้ทำให้ผลการพัฒนาทางด้านสติปัญญาน้อยกว่าเกณฑ์ตามมาตรฐานที่กระทรวงศึกษากำหนด ตามบัญชีเรียกชื่อและสมุดบันทึกพัฒนาการเด็กนักเรียนของโรงเรียนปิยะบุตร์ศึกษากร ปีการศึกษา 2564 และปีการศึกษา 2565 พัฒนาการเด็กนักเรียนในหัวข้อที่ 15 ปฏิบัติตามข้อตกลงเมื่อมีผู้ชี้แนะ ในหัวข้อที่ 1 ฟังผู้อื่นพูดจนจบและสนทนาโต้ตอบอย่างต่อเนื่องเชื่อมโยงเรื่องที่ฟัง และหัวข้อที่ 2 เล่าเป็นเรื่องราวต่อเนื่องดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดแก้ปัญหาโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องโดยประกอบด้วยเรื่องราวที่กำกับจังหวัดตรังเพื่อดึงดูดความสนใจในการเรียนของเด็กปฐมวัยและคาดหวังว่าการพัฒนาด้านสติปัญญาจะดีขึ้นตามลำดับและจากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดจากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทาย พบว่า พิกุล พูลสวัสดิ์ (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถทางการฟังและการพูด ของนักเรียนอนุบาลชั้นปีที่1 โดยการจัดกิจกรรมเล่านิทานอีสปร่วมกับกิจกรรมเกมการศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังของเด็กปฐมวัย ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกมปริศนาคำทาย โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วม พบปัญหาล้ำยกันคือ เด็กส่วนใหญ่จะเป็นเด็กที่ฟังและพูดภาษาในการสื่อสาร ทำให้เกิดความไม่เข้าใจในการสื่อสาร การเข้าใจคำศัพท์ การปฏิบัติตามคำสั่ง การปฏิบัติตามคำแนะนำ การเลือกใช้คำกับสถานการณ์ต่างๆ หรือการจับใจความในการสื่อสาร ซึ่งจะทำให้เด็กสื่อสารได้ไม่เต็มที่ ทำให้ส่งผลต่อการเรียนทำให้ผู้สอนรู้สึกว่าเป็นที่ต้อมีการพัฒนาทักษะการพูดและการฟังโดยการจัดกิจกรรมปริศนาคำทายประกอบการเล่าเรื่องภาษาถิ่นตรังเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัยให้ทันสมัยตอบโจทย์แผนการศึกษาแห่งชาติตามนโยบายประเทศไทยยุค 4.0

จากความเป็นมาและสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการใช้ปริศนาคำทายเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางภาษา โดยเฉพาะด้านการฟังและการพูด ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาทักษะการฟังการพูดโดยใช้กิจกรรมปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องมาใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ให้กับเด็กเพื่อให้เด็กได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้เต็มศักยภาพซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าวิธีการดังกล่าวจะส่งผลต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจความหมายของคำ การปฏิบัติตามคำสั่ง การบอกชื่อสิ่งต่างๆ การแต่งประโยคปากเปล่าและการเล่าเรื่อง ซึ่งผลการศึกษครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับครูพ่อแม่ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กนักเรียนในระดับปฐมวัยได้เลือกใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรม โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่อง
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการทดลองแบบศึกษาวัดก่อน และหลังการทดลอง (One Group Pre – test Post – test Design) แบบแผนการทดลองแบบศึกษากลุ่มเดียว วัดหลังการทดลอง (The One-Shot Case Study) มีวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนปิยบุตรศึกษากร 5 ห้องเรียน จำนวน 97 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนปิยบุตรศึกษากร ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluste Random Sampling) 1 ห้องเรียน จำนวน 18 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 แผนการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย และสร้างปริศนาคำทายเพื่อพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย จำนวน 15 คำศัพท์

2.2 แบบทดสอบทักษะด้านการฟังโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบ การเล่าเรื่อง

2.3การสร้างแบบวัดทักษะการพูด หลังการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่อง จำนวน 16 ข้อ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอตามลำดับ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่า

ดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) แบบทดสอบสอบทักษะการฟัง หลังเรียน (Post – test) โดยรวมรายด้านเพื่อนำไปอธิบายข้อมูลในรูปแบบตารางต่อไป

ผลการวิจัย

จากการศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดจากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัย สรุปผล ดังนี้

1. ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่อง ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน ปรากฏผลดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่อง

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	d	t	p
ก่อนเรียน	18	11.00	2.91	3.33	4.16	.001
หลังเรียน	18	14.33	1.28			

**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 1 พบว่า คะแนนด้านทักษะการฟังก่อนเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.00 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.91 และคะแนนด้านทักษะการฟังหลังเรียนของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่องมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.28 เมื่อทดสอบความแตกต่างทางสถิติพบว่า นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เมื่อเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่องมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่อง ปรากฏผลดังตารางที่ 1 ดังนี้

การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อการศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตั้งประกอบการเล่าเรื่อง โดยการหาค่าเฉลี่ยร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ปรากฏผลดังตารางที่ 2 – 6

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 หลังการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75

การทดสอบ	n	$\bar{X}$	S.D.	เกณฑ์ร้อยละ 75	df	t	p
หลังเรียน	18	37.28	3.29	34	17	4.23	.001**

**แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 2 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่อง มีทักษะการพูดสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ตารางที่ 3 แสดงผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่2 โรงเรียนปิยะบุตรศึกษากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดตรังเขต 1 โดยรวม

จำนวนนักเรียน	นักเรียนผ่านเกณฑ์		นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์		คะแนนทักษะการพูด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
18	17	94.44	1	5.56	37.50	83.33

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด โดยรวม มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 94.44 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.56 และมีคะแนนทักษะการพูดจากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องโดยรวม คิดเป็นร้อยละ 83.33 ของคะแนนเต็มซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ นักเรียนมีทักษะการพูดร้อยละ 75 ขึ้นไป

ตารางที่ 4 แสดงผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่2 โรงเรียนปิยะบุตรศึกษากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดตรังเขต 1 ด้านการบอกชื่อสิ่งต่างๆ

จำนวนนักเรียน	นักเรียนผ่านเกณฑ์		นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์		คะแนนทักษะการพูด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
18	14	77.78	4	22.22	12.50	83.33

จากตารางที่ 4 พบว่า ผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ด้านการบอกชื่อสิ่งต่างๆ มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 77.78 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.50 และมีคะแนนทักษะการพูดจากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องด้านการบอกชื่อสิ่งต่างๆ คิดเป็นร้อยละ 83.33 ของคะแนนเต็มซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ นักเรียนมีทักษะการพูดร้อยละ 75 ขึ้นไป

ตารางที่ 5 แสดงผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนปิยะบุตรศึกษากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดตรังเขต 1 ด้านการสื่อความหมาย

จำนวนนักเรียน	นักเรียนผ่านเกณฑ์		นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์		คะแนนทักษะการพูด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
18	16	88.89	2	11.11	12.61	84.07

จากตารางที่ 5 พบว่า ผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ด้านการสื่อความหมายมีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 88.89 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 11.11 และมีคะแนนทักษะการพูดจากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องด้านการสื่อความหมายคิดเป็นร้อยละ 84.07 ของคะแนนเต็มซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ นักเรียนมีทักษะการพูดร้อยละ 75 ขึ้นไป

ตารางที่ 6 แสดงผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนปิยะบุตรศึกษากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดตรังเขต 1 ด้านการเล่าเรื่องราวเป็นประโยคสมบูรณ์

จำนวนนักเรียน	นักเรียนผ่านเกณฑ์		นักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์		คะแนนทักษะการพูด	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
18	14	77.78	4	22.22	12.39	82.59

จากตารางที่ 6 พบว่า ผลการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ด้านการเล่าเรื่องราวเป็นประโยคสมบูรณ์มีนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 77.78 มีนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.39 และมีคะแนนทักษะการพูดจากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่า

เรื่องด้านการเล่าเรื่องราวเป็นประโยคสมบูรณ์คิดเป็นร้อยละ 82.59 ของคะแนนเต็มซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ นักเรียนมีทักษะการพูดร้อยละ 75 ขึ้นไป

อภิปรายผล

จากการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดจากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยเพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟังของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ก่อน และหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบ การเล่าเรื่อง และเพื่อศึกษาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 จากการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องโดยนำไปใช้กับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียน ปิยบุตรศึกษากร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดตรังเขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เมื่อเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่อง มีทักษะการฟังหลังจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เหมาะสมที่จะไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องที่มีผู้วิจัยค้นคว้าสร้างขึ้น มีกระบวนการตามขั้นตอนมีระบบและวิธีการที่เหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของนพคุณ คุณาชีวะ (2561: 1) ได้กล่าวไว้ว่า การใช้ปริศนาคำทายเป็นวิธีการกระตุ้นให้เกิดเกิดความสนใจในการฟัง ทำให้เกิดความสุขสนุกสนาน เกิดจินตนาการ ได้ข้อคิด ได้รู้เรื่องราวต่างๆ ที่แปลกและใหม่ ช่วยพัฒนาทักษะด้านการฟัง และการพูดพูด กระตุ้นให้เด็กได้เกิดการคิด การถาม และการสังเกต ตลอดจนพัฒนาตนเองให้มีนิสัยตั้งใจฟัง รู้จักพูด และสอดคล้องกับแนวคิดของบุปผา ทวีสุข (2560: 70 – 73) ได้กล่าวว่า การเล่าเรื่องโดยใช้ปริศนาคำทายเป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับเด็กอายุระหว่าง 4 – 6 ปี เนื่องจากเด็กวัยนี้สามารถเข้าใจหนังสือรูปภาพได้รวดเร็ว และเรื่องที่น่าสนใจมาให้เด็กฟังควรเป็นเรื่องง่ายๆ เป็นเหตุการณ์เดียวแต่มีความสมบูรณ์ในตัว มีการเคลื่อนไหว มีการเดินเรื่องอย่างรวดเร็ว ตัวละครน้อย ใช้ภาษาง่ายๆ ประโยคสั้นๆ การกล่าวซ้ำๆ จะช่วยให้เด็กจำง่าย และควรเป็นเรื่องที่ใกล้ตัว ซึ่งจากผลการศึกษาทักษะการฟังดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของจินตนา กรุพิมาย (2562) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยชุดกิจกรรมปริศนาคำทายผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมปริศนาคำทายสำหรับเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 87.34/86.74 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ 80/80 2) ดัชนีประสิทธิผลกิจกรรมปริศนาคำทายสำหรับเด็กปฐมวัย ความสามารถทางภาษาด้านการฟังมีค่าเท่ากับ 0.8827 และด้านการพูดมีค่า

เท่ากับ 0.8358 3) เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการฟัง หลังใช้ชุดกิจกรรมปริศนาคำทายสูงกว่า ก่อนจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 4) เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการพูด หลังใช้ชุดกิจกรรมปริศนาคำทายสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 5) เด็กปฐมวัยมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมปริศนาคำทาย ในระดับพึงพอใจมากที่สุด และยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของดุษฎีเดือน ไชยพิชิต และคณะ (2565) ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการฟังของเด็กปฐมวัย ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกมปริศนาคำทาย โดยมีผู้ปกครองมีส่วนร่วม ผลการวิจัยพบว่า ทักษะด้านการฟังของเด็กปฐมวัยด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกมปริศนาคำทาย โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วม หลังเรียนสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 เมื่อเรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่อง มีทักษะการพูด หลังการจัดกิจกรรมโดยใช้ปริศนาคำทายภาษาถิ่นตรังประกอบการเล่าเรื่องกับเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การใช้ปริศนาคำทายเป็นการจัดประสบการณ์ตรงที่เปิดโอกาสให้เด็กได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษา เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกอย่างอิสระในสภาพการณ์ที่เป็นจริง จากการได้ฟังคำถามจากปริศนาคำทายที่ใช้คำคล้องจองสัมผัสกัน ทำให้จำง่ายฟังไพเราะ ทำให้เข้าใจความหมายของคำ และยังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินจากการได้ฟังการสนทนาพูดคุย ฟังเพลง ฟังคำคล้องจอง ฟังการตอบปริศนาคำทาย ฟังการเล่าเรื่องจากเพื่อน เป็นการเพิ่มเติมประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาให้กับเด็ก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของผาสุก มุทเมธา (2562: 26 – 28) ที่ได้กล่าวถึงประโยชน์ของปริศนาคำทายไว้ว่า ปริศนาคำทาย ทำให้คำและวงศัพท์ขยายตัว นอกจากนั้นฝึกให้รู้จักการผูกประโยค สำนวน วลี ขึ้นใช้ในภาษาไทย เป็นการสื่อความหมาย ให้ภาพพจน์และความรู้สึกหรืออารมณ์ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเขียน การอ่าน การฟัง และการพูด ทักษะทั้ง 4 ทางด้านภาษาต้องฝึกเสมอๆ จึงจะทำให้ผู้ฝึกประสบความสำเร็จและใช้ภาษาได้อย่างมีคุณภาพและปริมาณ ซึ่งจากผลการศึกษาทักษะการพูดดังกล่าวข้างต้น สอดคล้องกับผลการศึกษาของนางลักษณ์ งามขำ (2561) ทำการศึกษาเรื่องความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทายผลการวิจัยพบว่า ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย เด็กปฐมวัยมีระดับคะแนนความสามารถ ด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .05$ ทั้งโดยรวม ($F = 1159.103$) และรายด้านคือ ด้านการเข้าใจความหมายของคำ ($F = 166.698$) ด้านการปฏิบัติตามคำสั่ง ($F = 175.627$) ด้านการบอกชื่อสิ่งต่างๆ ($F = 70.000$) ด้านการแต่งประโยคปากเปล่า ($F = 257.250$) และด้านการเล่าเรื่อง ($F = 433.500$) ซึ่งการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทายส่งผลต่อความสามารถด้านการฟังและการพูด โดยรวมร้อยละ

98.8 (Partial = .988) และด้านการเข้าใจความหมายของคำร้อยละ 92.3 (Partial = .923) ด้านการปฏิบัติตามคำสั่งร้อยละ 92.6 (Partial = .926) ด้านการบอกชื่อสิ่งต่างๆร้อยละ 83.3 (Partial = .833) ด้านการแต่งประโยคปากเปล่าร้อยละ 94.8 (Partial = .948) และด้านการเล่าเรื่องร้อยละ 96.9 (Partial = .969) ตามลำดับและยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของอมร พรหมคุณ (2560) ทำการศึกษาเรื่องการพัฒนาการมีสมาธิในการฟังและพูด โดยใช้กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ปรินาคำทายของเด็กปฐมวัย ชั้นเตรียมอนุบาล 2 – 3 ขวบ ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ ปรินาคำทายเพื่อฝึกสมาธิในการฟังและการพูดของเด็กระดับปฐมวัย อายุ 2 – 3 ปี ประสิทธิภาพเท่านั้น 87.26/83.33 2) ดัชนีประสิทธิผลของชุดฝึกกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ ปรินาคำทายเพื่อฝึกสมาธิในการฟังของเด็กระดับปฐมวัย อายุ 2 – 3 ปี มีค่าเท่ากับ 0.76 โดยสรุป ศึกษาคุณภาพการพัฒนาการมีสมาธิโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมประสบการณ์ปรินาคำทายเพื่อฝึกสมาธิจากการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยของนักเรียนชั้นเตรียมอนุบาล 2 – 3 ขวบ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัดศิริบุญธรรม พบว่า หลังการทำกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนทำกิจกรรมเสริมสร้างประสบการณ์ปรินาคำทาย

เอกสารอ้างอิง

- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2559). *วารสารการศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: บริษัท เอ็ดสันทเพรสโปรดักส์ จำกัด.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2558). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- จินตนา กรุพินาย. (2562). *การพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัยโดยชุดกิจกรรมปรินาคำทาย*. ร้อยเอ็ด: ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านดงครั้งน้อย.
- ดุจเดือน ไชยพิชิต, อัญชลี ชัยรัชตกุล, วิราณี สุขทรัพย์, อลงกรณ์ สุขวัน และนุชธิดา โยถัย. (2565). *การพัฒนาทักษะการฟังของเด็กปฐมวัย ด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เกมปรินาคำทาย โดยผู้ปกครองมีส่วนร่วม*. วารสาร มจร อุบลปริทรรศน์ (พฤษภาคม-สิงหาคม 2565). ปีที่ 7 ฉบับที่ 2.
- นงเยาว์ คลีกคล้าย. (2563). *ความสามารถด้านการฟังและการพูด ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้เพลงประกอบ*. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- นพคุณ คุณาชีวะ. (2561). *พฤติกรรมการสอนภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- บันลือ พงกษะวัน. (2557). *แนวพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. (2559). *การวัดและประเมินผลภาควิชาพื้นฐานการศึกษา*. คณะศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุปผา ทวีสุข. (2560). *คติชาวบ้าน*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ผาสุก มุทเมธา. (2562). *คติชาวบ้านกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- พิกุล พูลสวัสดิ์. (2562). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 1 โดยการจัดกิจกรรมการเล่นิทานอิสปร่วมกับกิจกรรมเกมการศึกษา*. บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ภาทิพ ศรีสุทธิ. (2559). *การอ่านจับใจความสำคัญและการคิดวิเคราะห์*. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2553). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สงศรี ชมภูวงศ์. (2565). *ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์*. (พิมพ์ครั้งที่ 6). นครศรีธรรมราช: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย.
- สุทธาทิพ มีขุนิก. (2533). *การเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจคำนามของเด็กปฐมวัยที่สอนโดยใช้ปริศนาคำทายและเพลง*. บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อมร พรหมคุณ. (2560). *การพัฒนาการมีสมาธิในการฟังและพูด โดยใช้กิจกรรมเสริมประสบการณ์ปริศนาคำทาย ของเด็กปฐมวัย ชั้นเตรียมอนุบาล 2 – 3 ขวบ*. หองบัวลำนุ: ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กวัดศิริบุญธรรม.